

LBRIS

We know
books

MIHAI CUCU

169

Editura

RĂZEȘU

NU-MI PLACE INTRODUCEREA ASTA, AȘA CĂ MĂ DUC SĂ CUMPĂR ALTA

Ai încercat vreodată să privești cerul și să te întrebi "*unde e viața mea în momentul de față și unde ar trebui să ajung?*". Ai forțat vreodată povestea măcar o oră pentru a vedea unde te va duce ? Părerea mea este că nimeni nu se va strădui niciodată suficient, pentru a face ceva ce pare imposibil. Fiindcă nimic nu e irealizabil, decât în momentul în care nu mai ai forța și tăria să faci ceva ce-ți dorești, și abandonezi. Așa s-a întâmplat și cu mine.

Sunt elev în clasa a XII-a a unui liceu din orașul meu „*minunat*”. Dar nu-mi mai place aici! Cu siguranță mă voi chinui să plec la facultate, cât mai departe de acest loc, în care nu se întâmplă nimic interesant. Oameni de tot soiul care se duc încoace și încolo pe o stradă plină de magazine, în care intră oricine cu buzunarele pline de mărunțiș, un munte care domină orașul și îi dă un aer aparte, plus o stațiune de schi renumită în țară și nu numai. Mai departe !?!

Mă scuzați ! Am deviat complet de la ideile pe care voiam să vi le transmit. Vă garantez însă că ce urmează să citiți n-o să vă plictisească. Nu știu dacă vă va capta atenția, dar cu siguranță nu se va sfârși cu ceva de genul "*apoi ... m-am trezit din vis!*". Nu ! N-aș putea încheia în stilul ăsta. Nu sunt genul de om care să se inspire din alte opere filozofice sau din romanele polițiste. Fiindcă am stilul meu și, pentru mine, asta

LIBRIS | We know books

contează cel mai tare. Cu siguranță n-o să dați de capitole care încep cu "Priveam cerul..." sau cu celebrul și impresionantul "Soarele strălucea... pe un cer fără nori". Ca de obicei - veți mai constata de-a lungul acestei scrieri - am reușit să deviez de la subiectul principal. Dacă până în acest punct nu v-am captat atenția, atunci lăsați cartea din mână și faceți altceva. Indiferent ce. Nu vă țin cu forța alături. Și nu vă voi invita la un ceai care, vorba ceea, *în centrul orașului e scump domne!* Scump! Șase lei un pahar cu ceai?! Nu se poate! Muncesc și mă zbat să câștig ceva și să dau atâția lei pe un ceai?! Asta e oricum, numai normal nu!

Iar am deviat de la subiect.

Ca să reușiți să înțelegeți ce vreau să vă transmit, mai bine încep din acest moment. Nu de alta, dar povestea nu mai trebuie să aștepte.

POATE CĂ INTRODUCEREA ASTA O SĂ-MI PLACĂ MAI MULT

Am conceput mai temeinic și mai sigur introducerea asta. Cea dinainte m-a costat puțin și lucrul acesta s-a văzut. Pe asta am dat ceva mai mult, dar sper să merite.

Sunt un elegant și falnic elev, al unei minunate clase a XII-a, dintr-un minunat și prestigios liceu numit Colegiu Național, al faimosului oraș de la poalele Tâmppei, denumit de un ilustru personaj istoric, Kronstadt sau, mai nou, Brașov. Faima acestui loc, monument istoric și arhitectural al României, este dată în principal, de stațiunea montană în care se pot practica diverse sporturi de iarnă, dar și de poveștile și legendele despre Dracula, domnitorul Țării Românești, Vlad Dracul.

OK! Serios acum! Ce-i asta? Am dat mai mulți bani ca să stau să-l ascult pe bunicul cum stă și îmi povestește despre orașul meu? Aiurea, baliverne care nu au legătură punctul la care vreau să aduc acțiunea! Hai frate! Pe bune? Am impresia că așa nu ajung nicăieri. Nici nu știu de ce am șters prima parte. Pentru că e clar, era mai bună decât mizeria asta. Mă voi duce să-mi cer banii înapoi și dacă o să am timp o să-i dau în judecată pe cei de la magazinul de introduceri. Astea sunt chestii de vândut? Am zis că poate va fi o introducere frumoasă și logică. Dar nu pot să încep cartea asta așa. Pur și simplu nu merge. Iată continuarea cronicilor notate mai sus:

ilustrarea magică a orașului de poveste datează din ... primele documente scrise din anul 1203 și...

Nu! Gata! Renunț! Până și mie mi-e greu să citesc așa ceva. Cred că voi începe să scriu manele, poate-poate va fi mai ușor. Nu! Glumesc! E clar că introducerea asta nu poate fi folosită în nicio lucrare pe care o voi scrie vreodată. Darămite într-un roman de mai bine de o sută de pagini sau, mai exact, de osutășaizecișinouă.

Asta e! Iar am deviat de la subiect.

A TREIA INTRODUCERE ESTE, POATE, CU MAI MULT NOROC

N-am mai fost la chioșc după a treia introducere. Am hotărât să mă așez la masă și să o scriu de unul singur, folosind balivernele mele uzuale și închipuind o horă de distracție. Începe *sămi* placă din ce în ce mai mult cum sună *ceam* scris aici. Nu se poate! Am uitat cratimele. Dacă fac așa la introducere, păi la celelalte capitole am să stau un an, poate doi dar, într-un final, poate voi publica și eu frumusețea asta de roman. E bine și sunt pe drumul cel bun.

După cum am spus în precedentele două introduceri, sunt elev în clasa a XII-a la un Colegiu Național prestigios pe care, personal, îl iubesc. Locuiesc în cel mai frumos oraș al României, nu mă contraziceți, și sunt înconjurat de un munte și de o stațiune de sporturi de iarnă. Acum, că am lămurit acest aspect capital al vieții mele, pot să încep să vă spun că drumul până la intrarea la liceu a fost dur. Foarte dur. Și nu fiindcă n-am fost susținut și ajutat, ci din cauza unor greșeli. Făcute de mine. Prima dintre ele a fost că, în școala generală, nu am aflat niciodată despre tainele copiatului. Eram un biet copilandru sincer și drept! Un tăntălău, cum s-ar putea pronunța unii. A doua a fost că am avut prea multă încredere în alții, pe care îi respectam pentru tot ceea ce făceau. Și a treia greșală a fost că n-am transcris unul dintre subiectele de la Evaluarea Națională de pe ciornă. Că doar, de!, de ce să-l fi

transcris? Uite așa am ajuns să plâng când am văzut că la liceul meu actual, ultima medie de intrare a fost 8.70, în vreme ce eu aveam 8.68. Două sutimi sub linie! Motov de sinucidere. Să nu te bați singur?

În fine, iar am deviat de la subiect. Dar ce să fac? Doar v-am spus că așa fac aproape mereu.

De fapt, asta e prima introducere care îmi place. După cum se spune, *a treia e cu noroc*. Sau conform altei expresii care îmi place, *"dacă vrei să-ți iasă bine, fă-o cu mâna ta"*. Acum, dacă stau să mă uit la al doilea enunț, parcă l-aș șterge, fiindcă că sună oribil. Dar prefer să nu! După cum veți vedea, ce am scris aici va rămâne exact așa, neschimbat de nimeni și de nimic.

Înainte de a începe, mă voi deplasa la magazinul de introduceri pentru a le spune cât de bine a ieșit ceva făcut de mâna mea, față de ceea ce au făcut ei.

Sunt așa mândru de mine!

ÎN SFÂRȘIT, REUȘESC SĂ ÎNCEP SĂ SCRIU

Ați sesizat vreodată că pentru a scrie ceva n-ai nevoie de prea multă creativitate și prea mult talent? Începi să scrii, dai cu pixul în stânga și în dreapta și iese cartea. Sau ce-o fi. Mulți ar spune că gândesc greșit, că mai bine cedez din a comenta pentru că nici eu nu scriu mai bine. Dar nu asta e ideea! Am ajuns la școala mea frumoasă într-o dimineață geroasă de clasa a IX-a.

Colegul meu, Mihai, ținea în mână stângă o carte de poezii. L-am privit pe incultul meu coleg, care intrase la liceu dintr-o greșeală a naturii, și i-am luat cartea din mână. Era genul de om care nu făcea nimic ca lumea. Orice lucru pe care pune mână se strica, se rupea, cărțile erau dinainte pierdute, pixurile dispărute. Totul din vina lui. Nu-l acuzam pe nedrept. La început, da, greșeam în privința lui, dar mai târziu, am început să găsim la el în bancă diverse chestii care ne lipseau de-o bucată de timp.

Am avut o mare surpriză văzând că pe coperta cărții, era scris numele lui, cu majuscule, cu litere frumoase, argintii, împreună cu fotografia lui, destul de ciudată, afișând un zâmbet nenatural, nesincer, dubios. Cartea, în sine, nu arăta chiar rău! Avea însă două defecte capitale: o mulțime de greșeli de ortografie și însuma, cu tot cu copertă și cu paginile de introducere, douăzeci și trei de pagini. Cam puțin !

Îl priveam plin de dispreț cum arăta cu mândrie spre cartoanele în care era împachetată, niște hârtie igienică scumpă, gata pregătită pentru a fi folosită. Dar nu era bai! M-am îndreptat spre banca mea și m-am așezat încet, bombănind plin de nervozitate și dispreț. Ce mai, sunt un copil antisocial! Asta ca să aveți o idee despre cine e vorba.

Mirela, colega din fața mea s-a întors brusc spre mine și m-a privit cu ochii ei verzi și frumoși, ridicând ușor din sprâncene. Vocea ei suna mlădios ca un cântec de privighetoare, cu fiecare cuvânt rostit:

- *Mi-ai adus creionul favorit? Oare de ce te mai întreb? Doar știi că și astăzi ai uitat!*

Mirela avea ascunși sub pat vreo cincizecișipatru de papuci pentru piciorul drept, fiindcă nu suporta ideea că unul din 3 papuci de dreapta se pierde anual. Bine, dacă e să o luăm logic, din momentul în care ea a început să facă ordine în papucii oamenilor, cred că procentul a crescut semnificativ. Dar asta este, fiecare cu boala lui! Am fost într-o zi, la ea acasă. Locuia într-un apartament mare, special construit ca să-i cuprindă și ego-ul. Era destul de frumoasă, dar n-o puteam privi altfel decât ca pe o simplă colegă, cu care încercam, pe cât posibil, să nu ne încurcăm prea des.

Petrișor, colegul meu de bancă, iar n-a venit la școală. Nu era o surpriză. Când cereau absenții, profesorii își făcuseră obiceiul să spună: "*Absenți sunt ... Petrișor și mai cine?*". Bietul de el avea probleme destul de grave de sănătate, nu-l contrazic, dar îi plăcea să abuzeze de ele. Asta însemna că, de fiecare dată când nu avea chef de școală, îi spunea mamei sale că nu se simte bine. Iar respectiva, speriată, îl băga într-un fel de cușcă pentru protecție. Dar asta era cea mai mică problemă a mea. Nu mă durea faptul că erau zile întregi în care, efectiv,

LIBRIS | We know books

nu aveam coleg de bancă. Mă durea mult mai tare că în liceu, oricine avea o idee ceva mai năstrușnică, o punea în practică. Uram oamenii care încercau să facă totul doar pentru că așa le-a zis cineva. Eram sătul.

I-am cerut lui Mihai să-mi dea și mie o copie a cărții lui, pentru că are hârtia fină și nu va mă va zgâria la atingere. S-a supărat. Oare de ce? De ce s-ar supăra un om pentru că vrei să-ți protejezi degetele? Asta e! Mă deranjează prea puțin ca să îmi pese.

Când am plecat de la școală, l-am văzut pe Nea Mitel, supranumit și "*leul negru*", pentru că era țigan și avea o barbă care făcea una cu părul de pe cap. Mi se părea destul de amuzant pentru felul în care umbla mereu nepăsător pe stradă și făcea orice bebeluș să plângă. Asta îmi plăcea cel mai tare la el: nu suporta copiii mici, bebelușii. Măcar dintr-un punct de vedere îi semănam. L-am cunoscut când am vizitat, cu clasa din generală, un adăpost pentru oamenii străzii. Cel mai mult mi-a plăcut de acest personaj pentru că a fost darnic. Cu toate că nu i-a plăcut cum am cântat colindele, ne-a aruncat și nouă din hrana lui, chiar dacă unora dintre noi au trebuit părinții să ne cumpere alte haine după acel incident. Nu e chiar plăcut să-l vezi pe Nea Mitel sau pe oricine altcineva că îți „dăruiește” o farfurie cu sos de roșii sau o cafea veche de trei zile, care rămâne impregnată în materialul hainelor.

L-am salutat și mi-am continuat drumul spre casă. Începea vacanța de vară!

În clasa a X-a, ne-am pomenit cu un coleg nou. Îl chema Nincioreneanescu Pompiliu. Dar pentru că numele lui era prea greu de pronunțat și de reținut, am hotărât să-i spunem Ion. Ion venise de la un alt liceu din oraș, unde avusese probleme cu profesorii, din cauza absențelor, fiindcă că venea pe

șapte cărări la școală și făcea numai tâmpenii. Ce tâmpenii? Arunca cu lapte acru în elevii dintr-o V-a, îi bătea cu cornuri ori le fura mâncarea. A încercat să se ia la bătaie și cu cei de clasa a VI-a, dar nu i-a mers. Nu avusese o clasă a IX-a foarte fericită, pentru că își petrecea majoritatea zilelor închis în WC-ul de la liceu, fumând. Se temea de un eventual test pe care ar fi putut să-l primească, și asta pentru că stătea singur în prima bancă. Nimeni nu voia să-l ajute. Dar în rest, ce să spun, era simpatic.

Când profii părăseau clasa, își aprindea o țigară, și la fel făcea când ieșea pe poarta liceului. Dar nu asta e ideea. Într-o zi, a venit la școală cu o cutie cu mere. Mere mari și roșii, pline de vitamine. Voia să-și facă prieteni. Merele lui Ion (știu că sună ciudat, dar încercați să nu vă gândiți la nimic cu tentă urâtă) erau mari, arătoase și gustoase. Aveau doar un defect: aveau viermi. Dacă nu erai atent, exista posibilitatea să dai de viermi. Nu ne-am gândit să-l întrebăm dacă a vrut să ne joace o farsă în ziua aia sau, pur și simplu, s-a nimerit. Primul care a avut inițiativa nefastă a fost Petrișor care, ca prin farmec, venise în acea zi la școală. Întâmplare sau destin, ori mai mult de atât, hotărâse să stea toată ziua. Așa a vrut, dar nu s-a întâmplat după voia lui. Stați liniștiți că n-a murit. Cel puțin nu atunci.

Petrișor a luat un măr din cutie, pe cel mai mare, l-a miroșit atent, după care a mușcat cu sete. Din păcate pentru el, pe urmele lăsate de dinții lui, se vedea un vierme, fără cap. Pur și simplu, decapitat! Petrișor a leșinat! Am început să râdem de bietul băiat și așa s-a terminat experiența lui printre noi. Mama lui ne-a considerat un pericol public pentru fiul ei și l-a transferat la altă școală unde, am aflat, mânca bătaie zilnic.

Alte evenimente notabile nu cred că au mai fost în clasa a X-a. Poate doar faptul că am avut prima relație serioasă din liceu. Pe asta trebuie să v-o povestesc și apoi voi trece la carte efectiv.

Ceeee? Doar nu v-ați gândit că va fi despre colegii mei, despre școală sau chiar despre clasa a IX-a sau a X-a. Veți vedea despre ce e vorba.

Ajunsesem la marea mea dragoste din liceu. Era frumoasă, cu ten deschis, la fel ca părul. Mergeam după ea aproape în fiecare pauză. Mă aștepta, dar pleca pe la 12, când nu mai avea chef să rămână în școală. Nu era o fată, ci o plăcintă cu brânză sărată, foarte bună, pe care majoritatea elevilor, printre care și eu, ne-o cumpăram de la chioșc. Era dragostea mea vinovată. Bucuria și plăcerea mea.

Probabil că v-am plictisit mai tare decât trebuia. Dar stați pe loc pentru că urmează partea interesantă.

